

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/74/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219302
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812219302.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa J., s.r.o., so sídlom L., J. XX, A.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou O. J., s.r.o. so sídlom L., D. 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. novembra 2014, č.k. 8C/195/2012-156 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 721,76 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 144,35 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, a zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.11.2014. Zároveň účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 109 ods. 1 písm. b), § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Navrhovateľ uviedol, že písomným podaním navrhol zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 3461015 uzavretej s dlžníkom U. F.. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dôvodil, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.08.2010, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 25.06.2009. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie predstavovalo viac ako 417 dní). Zo spisu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 15Er/2508/2011, súd prvého stupňa zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 03.08.2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 00825/09 zo dňa 12.05.2009. Listom zo dňa 22.08.2011 exekučný súd vyzval súdneho exekútora, aby doplnil návrh na vykonanie exekúcie tak, že predloží úverovú zmluvu s jej neoddeliteľnými súčasťami uzavretú s povinným za účelom posúdenia, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje na plnenie, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Oprávnený reagoval na výzvu exekučného súdu listom zo dňa 05.09.2011, doručeným exekučnému súdu dňa 13.09.2011 zaslaním žiadanej úverovej zmluvy so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Okresný súd Prievidza

uznesením, č.k. 15Er/2508/2011-14 zo dňa 19.09.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol s odôvodnením, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, a to s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.09.2012 v spojitosti s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 8CoE/5/2012-27 zo dňa 30.08.2012. Uznesením, č.k. 15Er/2508/2011-30 zo dňa 17.05.2013 bolo exekučné konanie zastavené. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.06.2013. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že navrhovateľ elektronickým podaním zo dňa 14.11.2014 podal návrh, aby súd konanie prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. Toto podanie navrhovateľa (návrh na prerušenie konania) bolo obsahovo totožné s jeho podaním zo dňa 20.12.2013, o ktorom návrhu na prerušenie konania súd prvého stupňa rozhodol uznesením, č.k. 8C/195/2012-113 zo dňa 20.06.2014 tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Toto odvolaním (podané navrhovateľom) napadnuté uznesenie odvolací súd potvrdil. Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.11.2014 zamietol s odôvodnením, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V tejto veci bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyklúčení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatým súdnym konaním, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyklúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom (§ 16 ods. 3 O.s.p.), pričom o túto situáciu sa v tomto prípade nejedná. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že navrhovateľ elektronickým podaním zo dňa 14.11.2014 podal tiež návrh, aby súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. s odôvodnením, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti navrhovateľke (povinnej v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov) na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc EÚ zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. V danom konaní vystupujú na strane odporcov v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade POHOTOVOSTĚ, s.r.o., za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu spotrebiteľa - HOOS. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 7.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť odporca v 1. rade - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.11.2014 uvedený vyššie zamietol s odôvodnením, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. V konaní pred Okresným súdom Prešov je navrhovateľ v tomto konaní (POHOTOVOSTĚ, s.r.o.) v opačnom postavení, a to v postavení odporcu a navrhovateľkou je zrejme povinná z príslušného exekučného konania. V exekučnej veci pred Okresným súdom Prešov podľa návrhu na prerušenie konania sa viedlo proti navrhovateľke (ako povinnej) exekučné konanie, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej

podmienky. V danom prípade bol teda postup Okresného súdu Prešov v príslušnej exekučnej veci iný ako v posudzovanej exekučnej veci pred tunajším exekučným súdom. Tunajší súd totiž žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a v konečnom dôsledku exekučné konanie zastavil. Akýkoľvek výsledok zodpovedania prejudiciálnych otázok Súdnym dvorom EÚ v danom konaní pred Okresným súdom Prešov podľa názoru súdu prvého stupňa by nemal žiaden význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Súd prvého stupňa po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru, že návrh navrhovateľa, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 721,76 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 144,35 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza bol podaný nedôvodne. Pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. K tvrdeniam navrhovateľa ku zbytočným prietahom v konaní exekučného súdu súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s Čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť vecí, správanie účastníka a postup súdu. Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Navrhovateľ sa tiež mohol domáhať nápravy podaním sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu jeho práva v exekučnom konaní podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Túto možnosť navrhovateľ využil, pričom predseda Okresného súdu Prievidza listom zo dňa 14.08.2012 oprávnenému (navrhovateľovi) oznámil, že v danej exekučnej veci oprávnený podal dňa 03.10.2011 odvolanie proti uzneseniu tamjšieho súdu, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, že spis bol dňa 09.01.2012 predložený na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne a do daného dňa (14.08.2012) nebol vrátený. Konštatoval, že v danej veci Okresný súd Prievidza rozhodol o návrhu oprávneného, pričom k predlžovaniu konania dochádza v dôsledku podania opravného prostriedku a v súvislosti s potrebou zisťovania pobytov tých účastníkov, ktorým sa nepodarilo doručiť súdne rozhodnutie. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že v kontexte uvedeného nebolo preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastniť majetok a práva na ochranu majetku a podobne a to v súvislosti s predmetnou exekučnou vecou. Navrhovateľ tiež nepreukázal, že by tu existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súd prvého stupňa potom uzatvoril, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup, spočívajúci v existencii prietahov v konaní. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že v predmetnej exekučnej veci bola podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 03.08.2011, t. j. po 01.06.2011. Exekučný súd rozhodoval o tejto žiadosti rovnako po 01.06.2011, t. j. za účinnosti Exekučného poriadku v znení platnom po 01.06.2011. V čase podania predmetnej žiadosti o udelenie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodnutia rozhodcovského súdu ako exekučného titulu neexistovala. V zmysle § 44 ods. 2 veta druhá a tretia Exekučného poriadku, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu (predmetný exekučný titul) je rozhodnutím rozhodcovského súdu podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom po 01.06.2011. Z tohto vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškáním, je nepravdivé a zavádzajúce. Exekučný súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. Súd prvého stupňa potom uzavrel, že o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie exekučný súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. Súd prvého stupňa zdôraznil, že v predmetnej exekučnej veci bol exekučným titulom rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, t. j. rozhodnutie rozhodcovského súdu a v takom prípade bol exekučný súd oprávnený ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, teda či rozsudky rozhodcovského súdu boli vydané v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní, či zmluva o úvere, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu, neobsahovala neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. V rámci exekučného konania má exekučný súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Exekučný súd teda oprávnené preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a stanovísk Súdneho dvora Európskej únie. V závere napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku ním uplatňovanej škody ako skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. V tomto prípade podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnej veci splnená nebola. Nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi neprávny úradným postupom a škodou. Pre nepreukázanie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu u odporcu, t. j. nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, reálne nepreukázanie vzniku škody a chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporca si nevyčísľil trovy konania a zo spisu nevyplývajú žiadne jeho iné trovy konania ani trovy právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho

rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Navrhovateľ v odvolaní na záver uviedol, že ak bol súdu prvého stupňa doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 16.08.2010, pričom konanie začalo dňa 25.06.2009, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia, a preto k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, teda omeškanie predstavuje viac ako 417 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podal prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 03.08.2011, v danej veci na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 00825/09 zo dňa 12.05.2009. Okresný súd Prievidza uznesením, č.k. 15Er/2508/2011-14 zo dňa 19.09.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.09.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 8CoE/5/2012-27 zo dňa 30.08.2012, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď exekučný súd vydá súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd uvádza, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdného dvora EÚ, preto sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Taktiež odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o zamietnutí tejto žiadosti nemožno v žiadnom prípade považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Preto odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou majetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa vykonal uvedený dôkaz, avšak taktiež dáva do pozornosti, že nakoľko nebola preukázaná jedna z podmienok vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to nesprávny úradný postup, nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších podmienok a to vznik škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy, nakoľko predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je splnenie všetkých troch základných predpokladov.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované. Uznesením, č.k. 17NcC/638/2012-16 zo dňa 06.11.2012 Krajský súd v Trenčíne rozhodol, že sudca JUDr. Valéria Píšová (sudca, ktorému bola vec pôvodne pridelená na rozhodnutie) nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C/195/2012. Uznesením, č.k. 17NcC/39/2013-22 zo dňa 20.02.2013 Krajský súd v Trenčíne rozhodol, že sudca JUDr. V. M. (sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie) nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C/195/2012. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Taktiež odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením, č.k. 7 Cdo 99/2014 a 7 Cdo 100/2014-112 zo dňa 23.05.2014 konanie o dovolaniach navrhovateľa proti uzneseniam Krajského súdu v Trenčíne z 06.11.2012, sp. zn. 17 NcC 638/2012 a z 20.02.2013 sp. zn. 17 NcC 39/2013 zastavil.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak urobiť nemohol. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a taktiež v uznesení, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, riadne v odôvodnení uviedol, z akých dôvodov tento návrh navrhovateľa zamietol a opätovne o ňom rozhodol aj v rámci odvolaním napadnutého rozsudku.

Ďalej odvolací súd uvádza, že pred Okresným súdom Prešov je pod č.k. 7C/6/2010 vedené konanie o náhradu škody proti Slovenskej republike, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky ako odporcovi v 1. rade a proti Pohotovosti, s.r.o., teda v tomto konaní vystupujúcemu navrhovateľovi ako odporcovi v 2. rade, predmetom ktorého je uplatnený nárok na náhradu škody pre porušenie komunitárneho práva, týkajúceho sa ochrany spotrebiteľa. Škoda mala navrhovateľke vzniknúť tým, že v exekučnom konaní sa vymohlo voči nej plnenie na základe neprijateľnej podmienky, a to rozhodcovskej doložky. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 07.10.2013 uvedené konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť odporca 1), teda Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Predmetom prejudiciálnych otázok je: 1) či môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva predtým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti navrhovateľky požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia, 2) v prípade, ak áno, či je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré popisuje v predmetnom konaní vystupujúca navrhovateľka vzhľadom na daný skutkový stav, najmä na jej absolútnu nečinnosť a nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy, umožnených právom členského štátu, 3) ak ide v predmetnom prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, či je navrhovateľkou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; či možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením, 4/ či má vydanie bezdôvodného obohatenia ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody. Proti vyššie uvedenému uzneseniu bolo podané odvolanie, o ktorom Krajský súd Prešov rozhodol dňa 22.12.2014, č.k. 12Co/127/2013-290 tak, že zrušil predmetné uznesenie Okresného súdu Prešov a vrátil vec na ďalšie konanie z dôvodu, že ak nie je formulovaná prejudiciálna otázka, neexistuje rozhodnutie prešovského súdu o tom, že požiadala Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o konkrétnej prejudiciálnej otázke. Dôvodom navrhovateľom žiadaného prerušenia konania v preskúmvanej veci, je podľa jeho názoru zásadná významnosť zodpovedania vyššie uvedených otázok, pre posúdenie postupu súdu prvého stupňa v prejednávanej veci.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch buď konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia, na bezpriateľové odstránenie vady konania. Procesná teória hovorí o obligatórnom (§ 109 ods. 1 O.s.p.) prerušení konania a o fakultatívnom (§ 109 ods. 2 O.s.p.) prerušení konania. V oboch prípadoch upravených v týchto ustanoveniach, ide o prerušenie konania rozhodnutím súdu, na rozdiel od prerušenia konania zo zákona. Ustanovenie ods. 2 § 109 O.s.p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, čo znamená také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Rozhodujúcim hľadiskom tu je zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania z hľadiska tohto ustanovenia bude predstavovať skôr výnimku, ako pravidlo. Z uvedeného teda vyplýva, že účastník síce môže navrhnúť prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takémuto návrhu vyhovieť, čo znamená, že je výslovne na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom predpokladanej prekážky konania, vychádzajúc z ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorého prerušenia sa navrhovateľ v konaní domáha, aj skutočne konanie preruší, alebo bude v konaní pokračovať. V preskúmvanej veci odvolací súd zhodne so záverom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v danej veci neexistuje dôvod na prerušenie konania s poukazom na ust. § 109 ods. 1 O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. nakoľko dôvod, na ktorý navrhovateľ vo svojom návrhu poukazuje a síce, prerušiť konanie do rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov vo veci, sp. zn. 7C/6/2010, odpadol. Z úradnej činnosti odvolacieho súdu vyplýva, že uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 07.10.2013, č.k. 7C/6/2010-269 o prerušení konania do rozhodnutia súdneho dvora Európskej únie o vyššie uvedených prejudiciálnych otázkach bolo uznesením Krajského súdu Prešov zo dňa 22.12.2014, č.k. 12Co/127/2013-290 zrušené a vrátené súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že doposiaľ neboli naformulované prejudiciálne otázky. S poukazom na to, ak teda nie je formulovaná prejudiciálna otázka, neexistuje rozhodnutie prešovského súdu o tom, že požiadala Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o konkrétnej prejudiciálnej otázke.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytýčil na 18.11.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.